

Motion till riksdagen 2005/06: MJ305

av Ulla Löfgren och Anita Sidén (m)

Jakt

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om subsidiaritetsprincipen.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om rovdjursangrepp.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om ersättning för skador som vållats av statens vilt.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om jakt på korp och skarv.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om dubbelregistrering av älgjakt.

Motivering

De stora rovdjuren måste ha plats för att leva i Sverige. Men det är viktigt att rovdjursstammarna utvecklas på ett sådant sätt att inte i stället människors rätt att bo och verka på landsbygden äventyras. Rovdjurspolitiken måste få beslutas nationellt, regionalt och lokalt. Förhållandena inom olika EU-länder är allt för olika för att man skall kunna ha en gemensam rovdjurspolitik. Särskilt skiljer sig Finland och Sverige från de övriga EU-länderna. I art- och habitatdirektivet (art 2) anges att hänsyn skall tas till regionala och lokala särdrag. Motsvarande anges i fågeldirektivet. Då det finns ett utrymme att hävda nationella särdrag inom jaktens och rovdjurspolitikens område bör Sverige göra detta.

Även den nationella nivån är för stor för att tillgodose de regionala skillnader som finns i ett avlångt land som Sverige. Därför bör nationella miniminivåer och etappmål avskaffas för arterna björn, varg och lo. Nationella mål blir svåra att hantera när det uppstår lokala problem som måste lösas trots att de nationella målen inte är uppnådda. Lokalt kan det förekomma att tamdjur blir rivna i stor omfattning på grund av antingen stor lokal förekomst av någon rovdjursart eller att något enstaka rovdjur fått smak på tamdjurskött.

Fel! Okänt namn på

Lokala och regionala myndigheter bör därför få fatta beslut om skyddsjakt eller andra åtgärder när lokala problem uppstår.

Det måste finnas en möjlighet att få skjuta rovdjur som vållar problem för ägare av tamdjur. Det är helt enkelt oacceptabelt att ha en lagstiftning som tvingar djurägare att överksamma stå och se hur exempelvis en varg eller lo river deras tamboskap. I en sådan situation måste djurägaren få ingripa.

Alla skador på tamdjur som orsakas av rovdjur bör ersättas, även de som drabbar exempelvis jakthundar och hästar. En hobbybiodlare som får sina kupor förstörda av björn skall också kunna kräva ersättning för skadorna som uppstår, eftersom detta är statens vilt. Även personskador skall kunna ersättas. Den man som blev riven av en björn i Grundsjö, Dorotea när han arbetade på sitt älgtom och som fått men för livet borde rimligtvis ha fått ersättning från staten för sina skador. För dem som valt att leva och bo på landsbygden ter det sig allt absurdare att rovdjurens liv värderas högre än tamboskapen, ja till och med högre än människoliv.

Efter EU-inträdet har det blivit betydligt svårare att få tillstånd att jaga skadedjur som exempelvis korp och skarv. Dessa fåglar är på intet vis hotade i Sverige. Tvärtom förekommer de i alltför riklig mängd på vissa håll. En möjlighet att fatta regionala och lokala beslut om jakten på dessa skadedjur vore därför önskvärd. Detta är ytterligare ett skäl till att Sverige bör hävda subsidiaritetsprincipen när det gäller jakt- och rovdjurspolitiken.

Samebyarna äger rätt att inom ramen för renskötselrätten jaga och fiska. Detta gäller också licensjakt på älg, både på statens mark och på privat mark. Denna s.k. dubbelregistrering är i lagens mening i sin ordning, även om tolkningen inte accepteras av alla. Hur som helst innebär dubbelregistreringen en källa till konflikter mellan Ortsbojaktlag och samebyns jägare. Den dubbla jakträtten utgör inte bara farliga inslag i jakten, utan reser också frågan om markägares rätt till egen mark.

Det finns goda skäl att undanröja denna källa till konflikt. Staten har att ta ansvaret även i denna fråga och undanröja möjligheten till dubbelregistrering. I de fall där anspråk på kompensation framförs har staten att i görligaste mån finna lösningar för detta.

Dubbelregistreringen måste upphöra, och staten måste ta ansvaret för att så sker.

Stockholm den 29 september 2005

Ulla Löfgren (m)

Anita Sidén (m)